

Min vej

Lejerbo's afdeling 783-0 er beliggende på Birkholm med adresser på Ben Websters Vej og Sluseholmen, men vi vil godt fortælle lidt om området og hvem vejene er opkaldt efter. Som i de fleste byer i Danmark er der også en masse veje i København der er opkaldt efter kendte mennesker.

I vores område har vi flere af slagsen.

Vores veje er opkaldt efter kendte jazz-musikere, som har haft tæt tilknytning til København.

Siden slutningen af 1950'erne er det jævnligt sket, at amerikanske jazzmusikere på besøg i København har haft svært ved at forlade byen igen.

København tiltrak især de amerikanske jazzmusikere, der i Danmark fandt et pusterum fjernt fra den hverdag, de kendte i USA med racisme og dårlige arbejdsforhold.

De første, der for alvor knyttede sig til byen, var Oscar Pettiford, senere kom Dexter Gordon, Kenny Drew, Ben Webster og mange flere. De har alle, hver på deres måde, tilført dansk jazzliv noget, og for mange af dem gælder det, at de på denne side af Atlanten næsten har fået et nyt liv på den ene eller den anden måde.

Klik på navnet i undermenuen og se, hvem din vej er opkaldt efter.

Ben Websters Vej

Ben Webster (1909-1973) var en betydende jazzmusiker, og var solist i bl.a Duke Ellingtons orkester. Han boede i Danmark i 9 år og er begravet på Assistens Kirkegård.

Ben Webster blev født i Kansas City, USA, i 1909. I slutningen af 20-erne gjorde han sig bemærket som pianist. Tenorsaxofonen var hans instrument fra 1929. I løbet af 30-erne rykkede han op blandt de største saxofonister som midtpunkt i Duke Ellingtons orkester.

En gæsteoptræden i Danmarks Radio i januar 1964 sammen med Jazzhus Montmartres husorkester blev til et så vellykket samspil, at han besluttede sig for at flytte til Danmark.

Husorkestret bestod af pianisten Kenny Drew, bassisten Niels Henning Ørsted Pedersen og på trommer Alex Riel. Ben Webster slog sig ned i St. Regnegade i København ovenpå Jazzhuset. Han fik stor betydning for danske jazzmusikere, hvoraf flere kom ud i hele Europa for at spille sammen med ham.

Ben Webster stillede store krav til sig selv og andre og generede sig ikke for at kritisere gæstende musikere højlydt.

Men al misstemning smeltede, når han med sin utroligt udtryksfulde klang tolkede jazzens ballader.

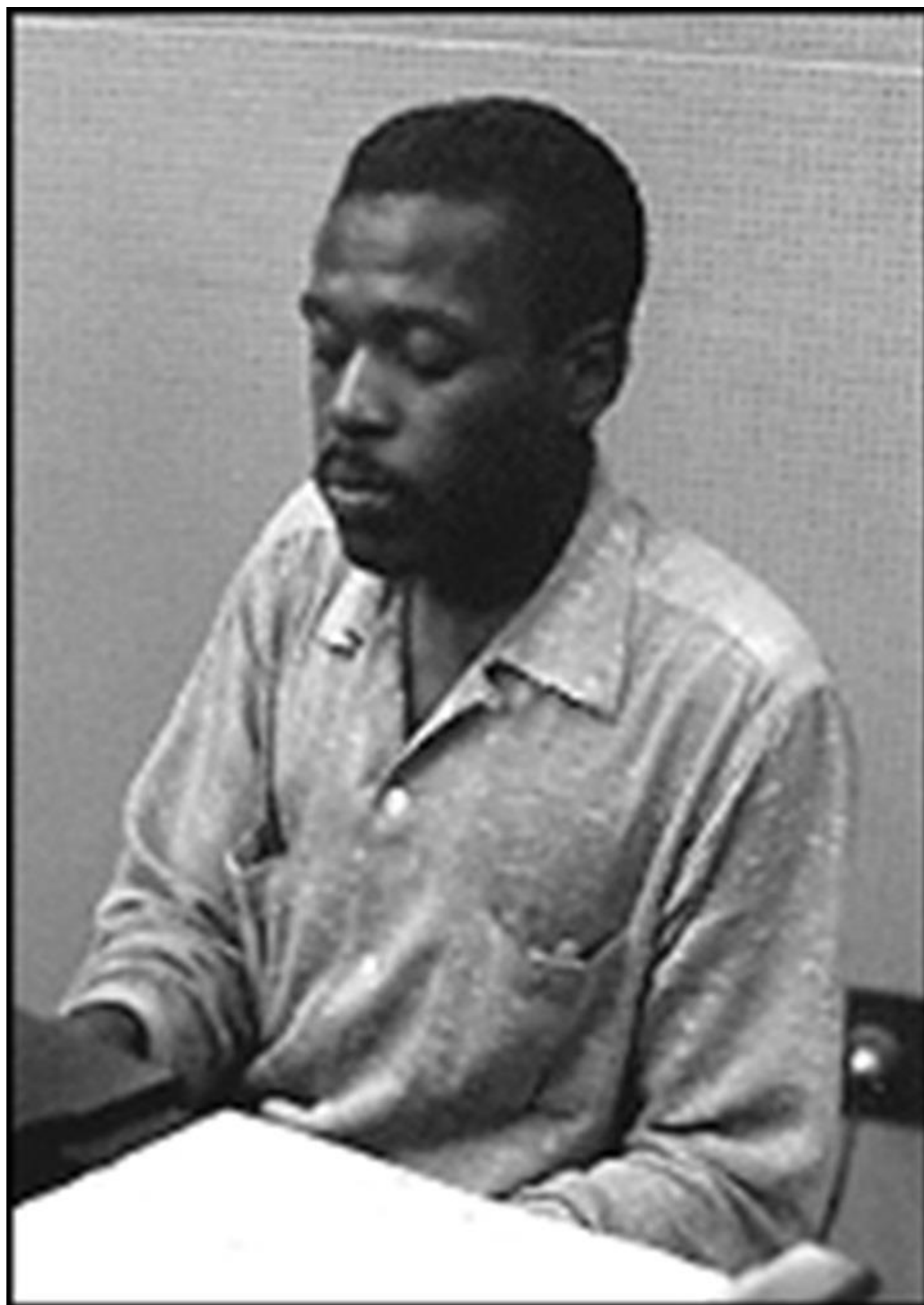
I sine sidste leveår var han gangbesværet og måtte nærmest bæres ind på scenen, og han spillede altid siddende. Til det sidste var han i stand til at spille op til de største. En af hans sidste optrædender var sammen med Benny Carter og trompetisten Harry Edison. Ben Webster døde på en turné i Amsterdam af en hjerneblødning i september 1973.

Ernie Wilkins Vej

Ernie Wilkin (1919-1999). Saxofonist og orkesterleder med bl.a. Earl Hines, Oscar Peterson og Count Basie. Han bosatte sig i København i 1979, hvor han dannede sit eget orkester "The Almost Big Band". Han var desuden gæstedirigent i både Danmarks Radios Big Band og Radiojazzgruppen.

Kenny Drews Vej

f. 28. august 1928 i New York City
d. 4. august 1993 i København
begravet på Assistens Kirkegaard i København

Kun fem år gammel begyndte Kenneth at gå til klassisk klaver hos en privat lærer, og som otte-årig gav han sin første koncert.

Denne tidlige baggrund svarer til Bud Powells. Bud Powell blev senere hans væsentligste inspirationskilde som jazzpianist.

Efter som 12-årig at have dyrket Fats Waller blev det Art Tatum og Teddy Wilson, han lyttede til.

Drew blev i elevtiden på High School of Music and Art kendt som medrivende boogie woogie-pianist. Men den fase var gennemlevet inden hans eksamen.

Hans første plade blev indspillet i slutningen af 1949 sammen med bl.a. Howard McGhee, Brew Moore og J.J. Johnson.

I 50-erne blev han efterspurgt som studiemusiker af tidens største navne - Coleman Hawkins, Lester Young og Charlie Parker.

Efter et par år i Los Angeles, hvor han fik succes som leder af en kvartet, vendte han tilbage til New York.

I 1957 var han akkompagnatør for Dinah Washington og indspillede sammen med John Coltrane det monumentale mesterværk "Blue Train".

I 1961 flyttede han til Paris, hvor han slog igennem som et stort navn. I 1964 valgte han at flytte til København, hvor han blev indfanget af det dynamiske miljø omkring Jazzhus Montmartre.

Han blev i København til sin død i 1993.

Her blev han også værdsat uden for jazzkredse for sine indspildninger af danske melodier sammen med Niels Henning Ørsted Pedersen.

Hans trio med bassisten Mads Vinding og Ed Thigpen på trommer trak fuldt hus overalt. Ikke kun i Europa men også i Japan.

Otto Brandenburgs Vej

Otto Herman Max Brandenburg (4. september 1934 - 1. marts 2007^[1]) var en dansk musiker, sanger og skuespiller.

Brandenburg var født i i Hejnsvig sydvest for Billund, men voksede op på P.D. Løvs Allé på Ydre Nørrebro i København. Han kom efter skolegangen bl.a. på Stevnsgades Skole i lære som maskinarbejder på den nærliggende fabrik Vølund. I sin fritid spillede han i Ib Glindemanns Big Band. Desuden blev han i 1953 københavnsmeister i boksning.

Han debuterede i 1955 i ensemblet Four Jacks, men blev hurtigt solist og udråbt til dansk rock- og twist-konge.

I 1960 deltog han i Dansk Melodi Grand Prix med sangen To Lys På Et Bord. I 1969 betrådte han nye, musikalske veje med sin egen tekst til en amerikansk melodi i julesangen "Søren Banjomus", som han selv sang til tidløs succes.

I 1960 blev Otto Brandenburg gift i Gl. Lyngby Kirke med Ina Jørgensen, som han fik datteren Stine sammen med. En overgang i 1970erne dannede han par med indretningsarkitekten Susanne Tuxen og i 1980erne var han kæreste med den italienske skuespillerinde Franca Maria De Monti og med Bente Pryds, der var ansat på Nordisk Film. Fra sidst i 1980erne levede han sammen med den tidligere TV-producer Hanne Mynster og trak sig i sine sidste leveår væk fra rampelyset og levede tilbagetrukket i et rækkehus i Buddinge ved Lyngby.

Otto Brandenburg lagde selv aldrig skjul på at han levede livet hårdt. "Baggårdspumaen", som han blev kaldt blandt venner var en overgang ofte at finde i nattelivet i Københavns minefelt. Berygtede drukturer og uheldige episoder med politi og skattevæsen kom da også på de kulørte blades forsider. Som da han i maj 1994 på en togtur fra Odense til København kom i klammeri med togpersonalet og senere måtte indkassere 40 dages betinget fængsel for vold mod politiet under en anholdelse i København.

Otto døde 1. marts 2007 efter et sygdomsforløb, 72 år gammel. Hans aske er strøet ved Svendborgsund.